

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Tekstopolis
Knjiga 66

PARTIZANSKA KNJIGA

© Danijel Apro

© za ovo izdanje Partizanska knjiga, 2023.

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Danijel Apro

TRČI
JORGOVANKA
TRČI

Kikinda, 2023.

GLAVNI LIKOVI

/po redu pojavljivanja/

Jorgovanka

Konobarica, recimo da se zove Amélie

Inspektor Dokolenko

Stogodišnji Dr Manfred

Danilo Kiš

Živorad

Gospođa Juliška, bez ruku

Mali Omid

Tužilac S

Porodica koja je mirisala na Mesopotamiju

Simpatična kolumbijska prodavačica mandarina

LOKACIJE NA KOJIMA JE SNIMANO
/po abecednom redu/

Atina

Bangkok

Barselona

Bejrut ili Kampala ili Santjago de Čile

Kazablanka

Lisabon

Novi Sad

Mesopotamija

Pariz

Prag

Rejkjavik

Sankt Peterburg

Surakarta

Ženeva

ŽENA UČESTOVALA U POTRAZI ZA SAMOM SOBOM

Priča počinje u subotu ujutru. Osoba opisana kao Azijatkinja, visokaoko 160 cm, crne kose, dobro govori engleski, proglašena je nestalom u blizini vulkana Elgdja na jugu Islanda. Potraga je trajala celog vikenda i nije dala rezultata. Juče ujutru, međutim, saopšteno je da je turistkinja pronađena i da nije znala da je ona bila ta koja je nestala.

/The Reykjavík Grapevine, 27. avgust 2012/

PROLOG
/Šta ćete popiti?/

/Jorgovanka trči/

Jorgovanka je trčala.

Jorgovanka je trčala, a jedna zelena pečurka na tufne klizila je lagano trotoarom. Tek tako. Klizila.

Ravnomernim pravolinijskim kretanjem, sve dok je nekakva posebna sila ne bi primorala da učini suprotno. Koja je to posebna sila i kada pokrenula zelenu pečurku na tufne i postala prvim uzrokom njenog ravnomernog pravolinijskog kretanja ostaće nedokučivo beležnicima lokalnih trivijalnosti.

Imala je veliku glavu s pravilno raspoređenim, okruglim, belim tufnama i sitne nasmešene oči. Delovalo je kao da je srećna. Bila je to obla, pomalo providna i svetlucava pečurka. Bila je lepa kao na filmu.

Zelena pečurka na tufne koja je klizila trotoarom bila je jedna od onih koje donose *novi život*. Tako nalažu pravila igre. Ukoliko je dotakneš, imaš pravo da još jednom pokušaš sve ispočetka. Znala je to najverovatnije i Jorgovanka. Pa da, jer ona je mnogo toga znala.

I baš u tom trenutku, Jorgovanka je trčala. Jorgovanka je trčala u svojim mekim frotirskim vikend-čarapama. Trčala je dakle Jorgovanka u mekim frotirskim vikend-čarapama, iako je to bila žena kojoj se oduvek činilo da živi

u svetu u kojem je svaki dan – utorak. Bio je to njen mali dnevni nestašluk. Misлити da je svaki dan – utorak.

Jorgovankina posebna unutrašnja sila – pa sad neki tamo: *actus purus, apeiron, arche, autentičnost, autonomija, baraka, Bog, causa sui, Churunga, chi, darma, dasein, duh, élan vital, ideologija, Hesed, karma, kebatinan, logos, monada, moral, transcedencija, Ubuntu, Wille und Vorstellung*, jebem li ga – činila je da njeno trčanje ni u kom slučaju nije bilo nekakvo ravnomerno pravolinijsko kretanje.

Naprotiv, za razliku od klizanja zelene pečurke na tufne, Jorgovankino trčanje pulsiralo je kao purpurna riba iz Indijskog okeana. Ona riba koju je jednom videla u jednoj poučnoj televizijskoj emisiji koju je sama izmislila. Jorgovanka je volela da sama izmišlja.

I bila je ružna. Jorgovanka je bila ružna. Baš onako gadna.

Gadna je Jorgovanka s tim svojim niskim čelom na tufne, drvenom nogom, košuljom na bubamare, jetrom od stiropora i sakoom od finog ružičastog pliša. Dok je trčala, Jorgovanka je bila još odvratnija, još odbojnija, još kljakavija, još više je ličila na bubamaru.

Tako je Jorgovanka zamišljala sebe. Dok je trčala. Ja ne znam kako je Jorgovanka zapravo izgledala. Meni to uopšte nije važno. Ovo je knjiga a ne film (*fn-1*).

I dok je Jorgovanka tako pulsirajuće trčala, ona zelena pečurka na tufne neometano je klizila trotoarom. Tek tako. Klizila je trotoarom sve dok nije upala u jedan bezmirisni kanalizacioni otvor i nestala. Tek tako.

Nestala.

I sad, ti i ja dolazimo do ključnog pitanja:

Da li je Jorgovanka tog jutra isključila ringlu na šporetu ili nije?

Postojao je samo jedan način da to otkrije.

I onda je počela da trči.